

372

пратеници на кир Ватаци, които обикаляли и насъсквали гърците.

И отново същата мисъл прекоси ума на царя:

Да не беше Елена в Никея, тъй далечна и безпомощна...

Навън мръкваше. Прислужникът тихо влезе и запали двата високи свещника, които стояха връз двата края на масата. Излезе също тъй безшумно, стъпвайки на пръсти връз дебелия сарацински килим.

Иоан Асен се сепна от дълбоката си размисъл. Видя запалените свещи, озърна се. Верните му помощници го наблюдаваха със загриженост. Той въздъхна, потрепера сякаш от хлад, потри ръцете си.

— Време е вече да се пали огън... Като че ли не ще дочакаме Димитровден... — пошъгна сякаш на себе си и изведнаж очите му заблестяха. — А сега на работа. До къде бяхме стигнали, когато пристигнаха писмата?

— Определяхме закона за опълченията.. — каза логотетът.

— Така. Значи всеки болярин е длъжен да въоръжава за царската войска по един конник и десет пешаци за всеки двадесет декара земя, които притежава в прония... — каза протовестиарът. — Но това ще реши съветът на великите войводи, когато му поднесем нашите замисли. А сега да определим още веднаж и окончателно всички хори, на които разделяме царството...

Иоан Асен започна да чете:

— Царството се разделя на хори и краища: Боруйската хора, Деволска, Белградска, Карвунска, Крънска, Скопска, Средецка, Арбанашка Долна земя, Лисечко краище, Филиповградска хора, Бдинска, Охридска...

— А новозаетата Романия? — попита логотетът.

— За нея е още рано да се определя име... — каза Асен — може би тя ще се нарече Цариградска хора.